

[Arbejdsministeren.]

sted i dag, og det er dette, som jeg i og for sig synes er en lykkelig ting, at alle, uanset hvilken stilling man har til det konkrete forslag, er enige i, at man bør gøre alt, hvad der er muligt, for at parterne selv i hver eneste situation klarer de problemer, de er stillet over for. Og hvis man har denne opfattelse, som altså så stærkt er kommet til udtryk i dag, så må man jo også gå ind i overvejelser om, hvad der på længere sigt tjener dette formål, tage op til overvejelse spørgsmålet om, hvorvidt dette forslag hæmmer eller fremmer de bestræbelser, man ønsker fremmet i så henseende.

Jeg beklager, at jeg ikke har fået overbevist alle om rigtigheden og det fornuftige i de synspunkter, jeg har fremført. Min opfattelse er den, som også flere ærede ordførere har givet udtryk for, at alene tilstedeværelsen af et sådant permanent organ i mange henseender vil bringe forstyrrelser ind i billedet på arbejdsmarkedet. Når vi har en forskellig vurdering af disse ting, er det måske, fordi vi vurderer selve begrebet psykologien på arbejdsmarkedet, forskelligt. Det er jo rigtigt, at jeg igennem mange år har været med til forhandlinger af denne karakter, og for mig er der i alle tilfælde ingen tvivl om, at vil man virkelig opnå det, som alle ordførere her har givet udtryk for at de gerne vil opnå, så tror jeg ikke, man skal følge den vej, som er angivet i det foreliggende forslag.

Jeg kan ikke være enig i, at dette forslag ikke går videre end den nuværende praksis, og hvad er i øvrigt den nuværende praksis? Det er jo rigtigt, at vi i forskellige situationer har taget standpunkt; men der er ikke to overenskomstsituationer, der er ikke to konfliktsituationer blandt dem, vi har kendt igennem mange år, som har lignet hinanden, og derfor synes jeg, det er af afgørende betydning, at folketinget i hver enkelt situation har mulighed for på helt konkret grundlag at tage stilling til, hvad man i den enkelte situation eventuelt ønsker at gøre, om man overhovedet ønsker at gøre noget.

Hvis man ikke har risikoen for konflikt med i billedet, hvis man ikke har mulighederne for valg af metode, hvis man ikke virkelig tager hensyn til arbejdspladsernes, arbejdsmarkedets psykologi, ikke tager hensyn til forligsinstitutionens muligheder, er

jeg bange for, at vi kommer i en farligere situation, med uro på arbejdspladserne, hvilket jo også vil gå ud over produktion og produktivitet. I øvrigt er Danmark jo — som flere ordførere har fremhævet det her i dag — i virkeligheden et mønsterland, når talen er om fred på arbejdsmarkedet.

Jeg er parat til — som hr. Baunsgaard ønskede det — at fortsætte disse drøftelser i et udvalg; men jeg kan ikke acceptere, at nogle af de synspunkter, jeg fremførte i mit indlæg, var af agitatorisk karakter. De synspunkter, jeg fremførte, er udtryk for den overbevisning, at det, hvis man følger dem, vil gavne det fælles mål, vi tilsyneladende har på dette felt: at sikre, at parterne i størst mulig udstrækning får mulighed for selv at klare disse problemer.

Jeg vil også gerne sige til hr. Baunsgaard, at de forhandlingsregler, som gælder i dag, og som stod deres prøve sidste år, ingen forbindelse har med arbejdsretskommissionen og det arbejde, som blev sluttet, længe før disse forhandlingsregler blev aftalt. Der blev, umiddelbart efter at arbejdsretskommissionen afsluttede sit arbejde, dels i forligsmandsloven gennemført ændringer, som tog sigte på at begrænse mulighederne for konflikt på livsvigtige områder, dels optaget nye forhandlinger om forhandlingsregler; men de forhandlingsregler, der gælder i dag, er helt andre end dem, som vel ikke blev en direkte følge af, men måske nok havde nogen forbindelse med arbejdet i arbejdsretskommissionen. Jeg skal ikke gå nærmere ind på disse synspunkter.

Ingen er vel uenige om, at livsvigtige områder må beskyttes — det var det, hr. Axel Kristensen lagde så megen vægt på. Som jeg allerede understregede i mit første indlæg, er organisationerne opmærksom på disse ting. Jeg nævnte konkrete eksempler på, hvordan man i stigende grad tager hensyn til disse forhold, og jeg kan med min bedste vilje egentlig ikke se, at hr. Hans Rasmussens udtalelser om, at man i en konkret situation, som havde forbindelse med helhedsløsningen, så vidt jeg forstod, den indkomstpoltiske helhedsløsning, ikke ønskede et mæglingforslag ophøjet til lov, trækker noget fra i de ting, jeg anførte omkring disse problemer. Min indstilling er jo netop den, at man i folketinget bør